Ч. 36. Середа 2 марта (17 лютого) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільна конференция мінїстрів. — Торговельні договори. — До подорожи ґр. Еренталя. — Персько-российский спір. — Положенє в Грециї.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить під днем 28 лютого з Відня: Спільна конференция міністрів тревала під проводом міністра справ заграничних ґр. Еренталя до год. 1½ по полудни. Брали в нїй участь зі сторони австрийского правительства міністри: Бінерт, Білиньский, Вайскірхнер і управитель мінїстерства рільництва Поп; зі сторони угорского правительства міністри Кін-Гедерварі, Люкач, Гієронімі і Шереній. Люкач і Шереній від'їхали вчера вечером до Будапешту, Кін-Гедерварі і Гієронімі від'їдуть нинї.

На тій спільній конференциї члени угорского правительства предложили причини, для котрих не можуть увести в житє торговельного договору з Румунією, ухваленого палатою послів без ухвали угорского сойму. Натомість заявило угорске правительство готовість предложеня того договору новому парляментови сейчас по его скликаню і обіцяло постарати ся о его принятє.

Заступники австрийского правительства, покликуючи ся на уповновластнюючий закон, упирали ся при безпроволочнім введеню в житє договору. Мінїстер Еренталь повідомив румуньске правительство о станї річий в Австриї і о прихильних намірах угорского правительства. Що до переговорів з Сербією і Чорногорою о заключенє договорів постановлено як найскорше скликати конференцию для приготовленя передвступних праць для тих переговорів.

Про подорож ґр. Еренталя до Монахова доносять звідтам: Дня 26 лютого прибув ґр. Еренталь до Монахова. Прибувши, зложив візиту президентови мінїстрів бар. Подевільсови, а відтак удав ся до австро-угорского посольства, де приймив кількох членів австро-угорскої кольонії і перебуваючих там австро-угорских кореспондентів часописий. Того самого дня видав в честь ґр. Еренталя князь-реґент баварский обід. В обіді взяли участь: австро-угорский посол, члени посольства, мінїстри і двірскі достойники. — Як звістно, ґр. Еренталь повернув вже передвчера до Відня.

Петербурска аґентия доносить, що між российскими а перскими властями вибух спір з причини права риболовлї Росиянина Лїяносова на річцї Чумусаль. Лїяносов віддав риболовлю в піднаєм сего року перший раз не перским, але российским рибакам. Коли ті обіймали свої права в супроводі российских консулярних аґентів, перскі урядники напали на них і зневажили їх. Российске посольство зажадало сатисфакциї. Перске правительство отягає ся з покаранєм виновників і не хоче увести российских рибаків в їх права під покришкою, що по мисли умови, Лїяносов міг право найму риболовлї переливати лише на перских підданих, а не на российских.

„Wiener Allg. Ztg.“ довідує ся з дипльоматичних кругів, що ситуацию в Грециї треба уважати дуже поважною. Уступленє короля Юрия єсть лише питанєм часу. Король не криє ся з тим, що розходить ся єму лише о удержанє династиї. Переведе ся то в той спосіб, що рівночасно з абдикацією короля зрезиґнує і наслїдник престола, а королем буде проголошений син наслїдника престола. Має він тепер двайцять лїт. Як зачувати, держави порозуміли ся, аби інтервенїювати лише в такім случаю, коли би була загрожена міжнародна фінансова контроля: в справі династичній не гадають інтервенїювати.

---

16)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Маррията.

(Дальше).

IX.

Занятє корабля.

— Оголосіть приказ, щоби нїхто не сходив на долину, Гевкурст — сказав капітан розбишаків.

— Я вже так зробив і поставив варту при всїх входах. Чи повернути шунер?

— Нї, нехай так стоїть! Вітер тепер зовсїм ослаб; за пів години будемо мати цїлковиту тишину. Чи ми утратили богато людий?

— Лише сім, о скілько я дочислив ся, але між ними є Валляс. — Так називав ся другий керманич.

— Малий аванс не зашкодить — відповів Каін. — Возьміть кількох наших найлїпших людий і перешукайте корабель. При житю лишило ся ще кількоро людий. Пішлїть також варту на поклад шунера; він полишений круманам і —

— Одному, що лїпше аби єго там не було — докінчив Гевкурст.

— А що має стати ся з тими, котрих ще на долинї найдемо? — спитав відтак.

— Полишити їх при житю.

— Правда; инакше могли би ми довго блукати, заки найшли би потрібну нам часть набору — сказав Гевкурст, сходячи сходами в долину і збираючи людий, котрі вже рабували на покладї і в каютї капітана.

— Сюди до мене, ви Мальтанцї і уважайте менї добре, чи не видко де якого корабля! — сказав капітан ідучи на задний поклад.

Заки Гевкурст зібрав кількох людий і післав на поклад шунера, настала така тишина, яка лиш в тих підрівникових околицях часто лучає ся.

Де був Франціско коли діяли ся ті страшні річи? Він лишив ся в каютї капітана. Кілька разів сходив до него на долину Каін і просив єго, аби ішов помагати в здобутю португальского корабля; але дармо — на всї погрози і крики розбишаки він відповідав:

— Робіть зі мною що хочете, я на всьо приготовлений! Що не бою ся смерти, знаєте добре, але як довго примушений я оставати на покладї того корабля, не хочу бодай ніякої участи брати у ваших злочинах. Коли почитаєте память моєї матери, то позвольте єї синови вести честне і приличне житє.

Ті слова звучали ще в ушах Каіна, коли він проходжував ся по покладї португальского корабля. Хоч в якім труднім положеню був той хлопець, то однако Каін зрозумів, що він що до відваги дорівнував єму, а душевно перевисшав єго. І в єго груди розпочала ся боротьба, в який спосіб має він дальше поводити ся з Франціском, коли на покладї появив ся Гевкурст, в супроводї своїх людий, котрі вели з собою шестеро людий, які оцїлїли від загальної різнї.

То був епископ, єго сестрінниця, єї служниця, португальска дївчина, надзорець над корабельним набором, орґанїст і служачий епископа. Їх виволікли на поклад і уставили рядом перед капітаном, що острим поглядом на них дивив ся. Епископ і єго сестрінниця розглянули ся і старець гордо відповів на погляд капітана, хоч чув, що вибила єго послїдна година, а дївчина глядїла боязко довкола себе, чи не побачить може на покладї инших бранців, а між ними й свого судженого; але очи єї не найшли того, чого она шукала, лише стрітили ся з бородатими лицями розбишаків, а кров розлита на покладї поучила єї о тім, що тут недавно стало ся.

Она закрила лице руками.

— Приведіть того чоловіка до мене — сказав Каін, показуючи на служачого.

— Хто ви?

— Слуга мого ласкавого пана, епископа.

— А ви? — спитав капітан, показуючи на другого.

— Я бідний орґанїст і служу мому ласкавому пану, епископови.

— А ви? — обернув ся він до третого.

— Надзорець над корабельним набором.

— Возьміть сего на бік, Гевкурст!

— А двох других потребуєте ще? — спитав Гевкурст значучо.

— Нї!

Гевкурст дав кільком розбишакам знак, аби відвели служачого і орґанїста. За кілька

Новинки.

Львів, дня 1 марта 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цісар іменував професора університету у Фрибурзї в Швайцариї, Антона Костанецкого професором суспільної економії, социольоґії і статистики в політехнічній школї у Львові. — Краева Рада шкільна перенесла учителя Зиґм. Кохапьского з ґімназиї в Дембици до Горлиць. — Н. Міністер зелїзниць іменував старш. інспекторів зелїзниць Зиґм. Сас Ясїньского і Кар. Єнемепьовского заступниками директора зелїзниць державних з придїленем їх до VI кл. ранґи, а рівночасно надав їм титул радників правительства з увільненем від такси.

— **З почти.** Дирекция почт і телеграфів оповіщує: Почавши від 1 марта с. р. можна перевозити листовою почтою яко друки посилки до ваги 3 кґ. з книжками, або вістками, призначеними до ужитку слїпих, спорядженими намацальним, кропковатим письмом, котрі до тепер були допустимі до перевозу у внутрішнім обезї Австриї, також в обороті межи Австриєю а Боснію і Герцеговиною.

— **Віденьский бурмістр др. Люеґер** боре ся тяжко зі смертию. Виходу для него нема, але й мукам нема кінця. Виданий вчера о год. пів до 11 в ночи білетин о его здоровлю стверджує лиш незмінений стан; чикавка, котра знов буля повторила ся, устала і недужий не чує болїв. Єсть надія, що катастрофа сеї ночи не наступить. Як велике значінє мав др. Люеґер в кругах дворских і правительственних, може послужити доказом слїдуюча телеграма з Відня: З причини недуги дра Люеґера поручив Цісар відкликати заповіджений на завтра обід міністерияльний; відкликано також приняте у президента міністрів, яке мало відбути ся дня 1 марта.

— **Дрібні вісти.** Весна йде! О тім нема вже майже сумнїву, бо не лиш що по лїсах до сонця зачинають вже цвисти весняні цьвіти як підснїжки і пралїски, але вже показують ся й мотилї а навіть і птицї. Вчера принесла якась жінка до нашої редакциї два хороші жовті мотилї т. зв. цитриняки, зловлені в городі а з Устерік доносять, що там появили ся вже дрозди і коси. З Городка доносять, що селяни розпочали там вже орати і ходять босо при роботї. — В Турцї уладжує Тов. „Руска Бесїда“ при участи академічної молодїжи концерт в память Шевченка а дохід призначений на будову „Народ. Дому“. — В Підгайцях відбудуть ся дня 5 с. м. вечерницї з танцями на дохід „Народ. Дому“. — Минулої пятницї відбуло ся в Тернополи засїданє видїлу повітового і староства, на котрім ухвалено зложити прибочну раду для правительственного комісаря дра Трембаловича з 12 членів пп. Франца, Ґалля, дра Мандля, Михаловского, Сихапевича, о. Громницкого, о. Твардовского, Бриковича, Сатурского, дра Горовіца, дра Ляндесберґа і Тавбера. — З вязницї львівского суду карного втїк в суботу арештант Петро Турчин, походячий з Кульпаркова. — Хора на умі 60-лїтна Іванна Скриццїв, жінка ем. урядника почтового вийшла оногди із свого помешканя при ул. Сучільского і пропала без слїду.

— **Огнї.** В ночи з дня 22 на 23 лютого згорів в Перемишлянах до тла американьский млин власність гр. Ром. Потоцкого. Згоріли також всї машини і великі запаси збіжа і муки. Шкода виносить около 100.000 К, але була обезпечена. Причина огню незвістна, тим більше, що огонь вибух в ночи около 1 год. коли млин не був в руху. — В Жовкві згоріло сими днями 9 домів а 20 кілька родин, майже самих найбіднїйших жидів остало ся без стріхи. Огонь вибух із склепу Бендля і Цопля, в котрім містив ся головний склад соли, а крім того скад рижу, муки і инших товарів. З причини слабого ратунку огонь обняв не лиш дім, в котрім містив ся склеп, але перекинув ся також і на инші доми. Горіло через цїлу ніч і слїдуючий день.

— **За двоженьство.** Перед трибуналом карним під проводом радника Пискозуба відбула ся вчера карна розправа против Анни з першого подружа Цюрусь а з другого Земницкої, 43-лїтної господинї з Пісків коло Щирця, обжалованої о то, що мала 2 чоловіків. Обжалована доказувала, що она тому не винувата. В дуже молодім віцї віддала ся за чоловіка значно від неї старшого, фізично немічного. Серед таких відносин подруже було нещасливе, аж наконець Цюрусь покинув жінку і рідне село та пішов в сьвіт. Довгі лїта не було про него нїчого чувати і здавало ся, що він десь в сьвітї помер, а що она хотїла мати на старі лїта якусь підпору, то віддала ся перед двома роками за Земницкого. На єї нещастє зголосив ся перший єї чоловік і зголосив свої права до неї запоручені ему повінчанем в церкві. Справа стала голосна, о тім довідала ся жандармерия і прокуратория аж остаточно Земницка опинила ся на лаві обжалованих. Не поміг нїчого нї єї плач нї оборона дра Івасечка і трибунал засудив єї на 5 місяцїв вязницї обостреної постом. Оборонець зголосив жалобу неважности.

— **З Тов-а „Просьвіта“.** Яку рухливу веде роботу Тов-о „Просьвіта“, нехай послужать доказом слїдуючі числа: В місяци січни вплинуло до канцеляриї тов. „Просьвіта“ 2997 писем з 3634 справами і бажанями. В тім листових посилок було 1326 (листів 794, карток кореспонденцийних 523), переказових 891, чекових 780. В тім самім часї вийшло з канцеляриї 18.808 посилок. А именно 12.316 членьских книжок, 2.130 ч. „*Письма з Просьвіти*“, 897 календарів для нових членів, 1.434 календарів в коміс, полагоджено 394 замовлень переказових, 245 чекових, 560 листових. Відповідий листами від Г. В., комісий і з канцеляриї вислано 832. Кромі сего полагоджувано ще богато справ зі сторонами безпосередно в канцеляриї.

В цїли улекшеня канцелярийного дїловодства просить заряд канцеляриї, щоб бажаня ріжного рода писати все окремо. **І так:** замовленя на книжки треба писати на окремім листку, в справі членьских вкладок, в справі грамот, в справах „Письма з Просьвіти“, в справах читальняних — кожда справа на окремім листку. Коли усї справи містять ся на тій самій карточцї, утрудняє се незвичайно канцелярийну роботу а що найважнїйше опізнює всї справи. На відповідь належить все долучувати марки.

В цїли одноцїльного і плянового переведеня люстраций читалень Тов-а рішила комісия предложити Гол. Видїлови взорець інструкциї для люстраторів читалень після предложеня члена комісиї п. Крипякевича. Для ожївленя просьвітної роботи в львівскій читальни на личаківскім передмістю рішено запросити просьвітний Кружок студентский до відчитів а сьпівацке товариство „Бандурист“ до уряджуваня вокальних продукций в тій читальни. — Принято до відомости звіт члена п. Крипякевича в справі замовлень клїшів до сьвітляних образів з україньскої історії, лїтератури і ґеоґрафії і рішено уладити пробний вечір у Львові. Рішено видрукувати квестіонар про дїяльність читалень і розіслати до виповненя філїям. В справі відчитів для читалень рішено віднести ся до поодиноких фахових людий з запрошенем подати популярні теми і опрацювати такі відчити і видати їх в формі підручника, для ужитку всіх охочих, що бажали би уряджувати відчити по читальнях „Просьвіти“.

— **В Буцневі,** тернопільского повіта, посьвячено дня 30 січня новий дім читальнї „Просьвіти“ поставлений коштом 14.000 К. Дім читальнї повстав без жадних складаних жертв, а вибудовано его майже в цїлости з доходів читальняної крамницї. **Читальня** провадить від кількох лїт взірцеву крамницю котра остає під безпосередним проводом, до

хвиль дав ся почути придушений крик і роздав ся плюскіт води.

Між тим став капітан розпитувати надзорця про зложені на корабли товари і їх розміщенє, коли нараз один з его людий перебив єму. Він доносив именно, що корабель одержав від куль кілька дїр при поверхни води і скоро потопає. Каін, що з шаблею в руцї стояв опертий о армату, підняв руку і так сильно ударив розбишаку рукоятию шаблї по голові, що розторощив єму голову. Чи мав такий намір чи нї, досить, що ударений повалив ся трупом на місци.

— Маєш нагороду, дурню, за свою балакучість! Коли ті люди будуть уперті, то цїла наша праця нї на що не здала ся.

Розбишаки чуючи правдивість тих слів, нїчого не сказали на то напрасне покаранє товариша і забрали трупа.

— Якого милосердия можемо ми надїяти ся від людий, котрі самі між собою такі безсердечні? — замітив епископ, підносячи очи до неба.

— Мовчїть! — крикнув Каін і почав дальше розпитувати надзорця, а бідний чоловічиско тремтячи зі страху, відповідав, як умів.

— Срібло, гроші для войска — де они?

— Гроші для войска суть в коморі на горівку, а про срібло я нїчого не знаю; оно містить ся в скринях, які належать до преосьвященого епископа.

— Гевкурст, ідїть скоро до комори на долину і шукайте за грішми, а між тим я завдам ще кілька питань преосьвященому.

— А надзорця — потребуєте ще?

— Нї, може іти.

Бідний чоловік упав на колїна повний вдячности за ті слова, які уважав помилуванем. Єго вхопили розбишаки і потягнули на бік і не треба додавати, що за яку мінуту тїло его роздерли людоїди, що здалека вітрили свою добичу і цїлою громадою плавали довкола обох кораблів.

Товариство на покладї побільшило ся між тим, так що капітан того не бачив, о Франціска, котрий довідав ся від Крумана Помпея, що на корабли суть ще бранцї, між ними дві женщини і тому прийшов, аби просити о їх помилуванє.

— Преосьвящений — сказав Каін по короткій хвили — ви маєте деякі цїнні предмети на тім корабли.

— Нї — відповів епископ — нїчого цїнного крім тої бідної дївчини; она справдї незвичайно цїнна і вскорі, як надїю ся, стане ангелом в небі.

— Коли то правда, що ви говорите, то сей сьвіт єсть лиш місцем плачу і смутку, через яке мусить ся переходити, аби дїстати ся до неба і тому та дївчина може уважати смерть за щастє в порівнаню з тим, чого ви можете надїяти ся, коли не схочете дати менї відповіди на мої питаня. Ви маєте тут богато хороших срібних і золотих річий для своєї церкви — де они?

— Они в скринях, які були віддані під мою опіку.

— А кілько тих скринь може бути?

— Сто, а може й більше.

— Чи схочете менї сказати, де я можу їх найти?

— Золото і срібло не належить до мене, тілько єсть жертвою вірних в честь Господа, якому я служу — відповів епископ.

— Відповідайте скоро! Не поможе вам ніяке крутїйство; де я то найду?

— Не скажу тобі того, ти кровожадний розбійнику: бодай в тім однім заведуть тебе твої надії і море скриє в собі ті скарби, які спопукали тебе так глубоко твої руки умочити в крови. Так, пірате, повторяю, що не скажу тобі того.

— Беріть ту дївчину, хлопцї! — крикнув Каін. — Она належить вам, робіть з нею, що схочете!

— Ратуйте мене, ох, ратуйте! — кричала на смерть налякана Тереса і вхопила ся за одежу епископа.

Розбишаки приступили і простягнули свої руки до неї. Але нараз вискочив зпоза капітана Францїско і відїпхнув того, що був найблизше неї.

— Чи ви мужчини? — крикнув, коли розбишаки подали ся назад.

— Сьвятий слуго Божий, я глубоко вас почитаю, але ах, не можу вас уратувати — говорив сумно. — Однако я спробую. На колїнах — на любов до моєї матери, прошу вас, капітане — на прихильність, яку все ще маєте для мене, не допускайте ся того страшного злочину! Товариші — додав, обертаючи ся до розбишаків — просїть разом зі мною капітана! Ви надто хоробрі і мужні, аби знущати ся над безпомічною невинностию, а ще більше, аби пролити кров того сьвятого чоловіка і тої дрожачої дївчини.

(Дальше буде).

глядом і контролею о. Ізидора Глиньского, місцевого пароха і голови читальні. З доходів і чистих зисків крамниці, які переховувано в касі — узбирано фонд кількатисячний, з котрим розпочато будову власного дому. Бракуючі фонди до будови випозичено в руськім Повітовім Товаристві Кредитовім в Тернополі, а поручили за ті позички своїм маєтком селяни з Буцнева. Посьвячене нововибудованого дому відбуло ся при участи оо. Михалевича, Цурковского, Карпиньского, Сьвітеньского, Любовича і Заверухи, в присутности майже цілого села, делєґатів філії „Просьвіти" дра Голубовича і проф. Боднара, делєґатів читалень з Середипок, Настасова, Острова і Березовиці великої. На очах всіх зібраних малювала ся щира радість з довершеня так величавого діла, — а о. Сьвітеньский в гарно виголошеній промові дав вираз тим радісним чувствам, які филювали в грудях всіх учасників. — По посьвяченю відбуло ся приняте для учасників в великій салі нововибудованого будинку, в часі котрого виголошено відповідні промови, желания і тоасти. Вечером того самого дня, на сцені нової читальняної салі відбув ся перший ґімнастичний попис буцнівского „Сокола", попереджений промовою дра Голубовича.

— **Бувшого офіцира російских козаків** Константина Сидорова, котрого арештовано яко підозріного о шпиґуньство і фальшоване гроший, о чім ми вже коротко доносили, відставлено минулої суботи до арештів суду карного. Він був в послідних часах дозорцем одної з камениць при ул. Краківскій. Разом з ним арештовано і відставлено до карного суду єго любку, Марию Вашкевичівну, бувшу учительку, котра так залюбила ся в Сидорові, що покинула посаду і родину та жила разом з ним в найбільшій нужді. Сидорів був вже раз караний за фальшоване гроший і видалений відтак з границь австрийскої держави. Мимо того лишив ся в Галичині і мусів для того крити ся перед властями а через то і не міг нигде дістатити постійного заняти, лиш переносив ся заєдно з міста до міста, боячись, щоби єго не викрили. Так крутив ся він по Галичині і зарабляв то як помічник мулярский, то як дозорець будуючих ся домів і спав або в недокінчених домах або де в поли, бо бояв ся, щоби, наймаючи помешкане, не зрадив ся. Як показує ся, Сидоров не займав ся шпиґуньством. Суть лиш докази на то, що Сидоров лиш фальшував гроші і допустив ся обманьства.

— **Фальшівники рублів і почтових марок.** Перед судом присяжних в Золочеві розпочала ся оногди розправа против шайки фальшівників рублів і російских почтових марок. На лаві обжалованих засіли Саломон Рівчун, літоґраф з Росії, Юда Глезер, Давид Вішновіцер, Марія Вішновіцер, Адольф Фельдман, Естера Вебер, Иосиф Вішновіцер і Ашер Бардах. Головним махером був Рівчун, що підробляв в Бродах 3-рублеві банкноти, рив в літоґрафічнім камени рисунок 20-рублевого банкнота і підробив кількасот штук російских почтових марок по 3 і 7 копійок. З Росії прибув він в 1898 р., був кілька літ занятий у львівских літоґрафів, а вкінци набув в Бродах власне літоґрафічне заведене.

— **Сама покарала ся.** Страшна подія стала ся в Тонільниці коло Стрілок, старосамбірского повіта. Служниця п. Б. Викта Благутівна із Сливиці коло Дубецка, вкрала в сусідстві индичку вартости около 10 К і продала єї купчиєї жидівці за 4 К та сказала, що то пані казала її продати. На другий день спостережено брак индички і донесено до жандармерії в Стрілках. Справа викрила ся а Благутівна чи зі встиду, чи боячись кари, так взяла то собі до серця, що побачивши надходячого жандарма, облила одінє на собі нафтою, підпалила ся і вибігла з хати та пустила ся в поле. Двох людий зі служби двірскої побігли за горіючою, здогонили єї і пригасивши огонь, на ній принесли непритомну до двора, де стали єї ратувати. Коли тіло очищено з погорівшої на ній одежі, показало ся, що Благутівна була страшно попечена; найбільші рани мала на грудех, череві і руках, волосє згоріло та й ціле тіло виглядало мов би одна рана. Спроваджені сейчас лікарі не роблять ніякої надії удержаня єї при житю. Що нещасливу спонукало до крадежі, годі зрозуміти, бо она служила вже два роки і через той час недопустила ся ніякої крадежі а навіть мала ще й зложених около 600 К.

Телеґрами.

Відень 1 марта. Між зголошеними нині в палаті послів внесенями єсть внесене пос. Гломбіньского о утворене праґматики службової для учителів шкіл середних. — Президент палати заявив, що наради над пильними внесенями відбудуть ся аж по полудни. Приступлено до порядку дневного.

Відень 1 марта. Др. Люеґер перебув ніч взглядно добре. Лікарі мають знов надію удержати єго при житю. Теплота 37·2 степ., живчик 84, правильний, нирки ділають ліпше, рана гоїть ся нормально.

Петербург 1 марта. „Нов. Время" виступило з статею о польско-російскій комісиї і протестує против участи в комісиї Олїзара і Димши, котрих предки були Росиянами. Артикул домагає ся покликаня до комісиї епископа Евлогія і пос. Алексієва. Обжаловує Страшевича і Крамаржа о нєдискрецию що до програми комісиї. Після статії уступки роблені Росиянами в користь Поляків повинні бути зрівноважені уступками Росиян в Галичині.

Петербург 1 марта. Інтерпеляция, яку поставили кадети в справі начальника вільненьскої охрани Соколова, обжаловує начальника між иншими о то, що арештував богатих купців, котрих відтак увільнив, одержавши від них по кількасот рублів.

Париж 1 марта. На основі доходжень поліцийних в справі неправильностий в арсеналї в Тульоні арештовано доставника Балльоа. Арештоване то викликало велику сензацию, бо Балльоа мав велике значінє в кругах торговельних і політичних.

Льондон 1 марта. До одної з тутешних часописий доносять з Токіо, що неправдою єсть, мов би Японія будувала два воєнні кораблї, місточи 32.000 тон.

Льондон 1 марта. З Бостону доносять: В заведенях Тов-а „Clyde Steamship" вибух огонь і наробив шкоди на 3 міліони долярів.

Фез 1 марта. Султан ратифікував вповні угоду з Францією.

Ню-Йорк 1 марта. В Бурке (Ідаго) спала лявіна. Більшість жителів втекла. Згинуло 50 до 60 осіб.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-європейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5 59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 11·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).